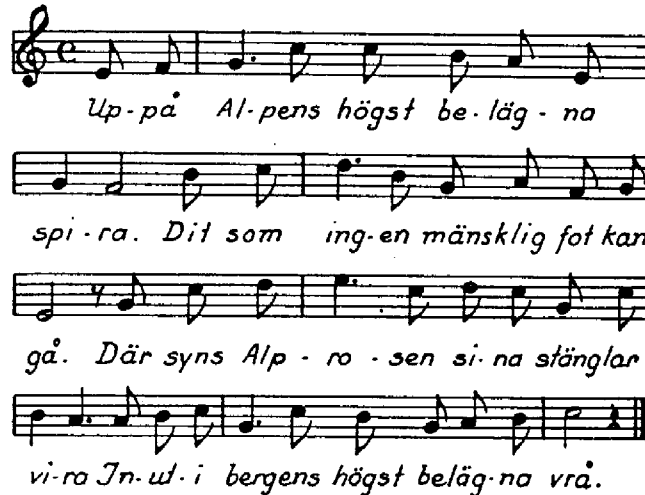


Alpens ros



Up-på Al-pens högst be-läg-na
spi-ra. Dit som ing-en mänsklig fot kan
gå. Där syns Alp-ro-sen si-na stänglar
vi-ro In-ut-i bergens högst beläg-na vrå.

2. Ut i dalen växte upp en blomma,
Ja, lika skön som alpens fagra ros.
Så många friare till henne komma
Och alla ville äga alpens ros.

3. Den blomman var en ung behaglig tärna.
En dotter till den rike Conrad Mo;
Men hon följde ingen lycklig stjärna,
För högmod tog i hennes hjärta bo.

4. Ack, I blommor, suckade hon ofta,
Den som finge äga er en stund
och så känna huru skönt I dofta
Och trycka blott en kyss på eder mun.

5. Så hon tänkte då en yngling sade:
»Hör du Elin vill du bli min brud?
Allt mitt guld jag för din fot nedlade
Och klädde dig i alpens blomsterskrud.»

6. »Nej», hon sade, »ingens brud jag bliver
Förr än som han mig ett löfte ger,
Och det är, att han mig en alpros giver,
En enda blott, jag fordrar icke mer.

7. Säg, Kuno, har du mod att detta göra
Så ville jag för evigt bli din brud.
Må Herrans hand dig uppå berget föra
Farväl! O Kuno, om du lyckas kan.»

8. Och Kuno klättrar upp för bergets klippa
Tills han kom dit där blomman slagit rot.
Hans enda handtag var en blomsterknippa
Och på en tuva stödde han sin fot.

9. »Elin, se här har du dina blommor!»
Men vad är det? en alpros vit som snö.
Elin, vänta, se nu snart jag kommer.
Min Gud! jag faller; låt mig icke dö!»

10. Så han ropte, då han störta neder
Ifrån bergets högst belägna topp;
Ut i dalen ligger blott hans kläder
Och hans rysligt sönderslagna kropp.

11. Elin ville skynda hän från gillet,
När hon fick se den döde, då hon skrek
»O, store Gud! nu har jag själv förspillet
Livet för den som nu jag älskade.»

12. Elins fader även kom till stället
Då döden allt förenat båda två,
Och hela byn med honom tårar fällde,
Ett brudpar döden gjorde dem ändå.

13. Nu ej pennan här må längre rita
Uppå kvinnors trots och övermod;
Alpens rosor äro ej mer vita,
De äro färgade av Kunos blod.